

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 13. Signum non dabitur. Signa petebant, quæ admirationem tantummodo mouerent, ab intentione Christi prorsus aliena.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

lium suum protestabatur, & esse se qui in se susciperet eius clarificationem. dicens. *Clarificavi, & iterum clarificabo.* Et ecce omnes adeo obrenerati, ut quidam dixerint eorum: nihil aliud esse, quam factum tonitru, alii vero: *Angelus es locutus est.* Ita ut, realiter & vere, petendo signa de celo, ea peterent, quæ maledica verborum eruditione possent enixius cavillari: proinde prorsus erat a ratione alienum illis ea concedere. Sit ergo hæc prima ratio illa denegandi.

§. 13 Signum non dabitur. Signa petebant, quæ admirationem tantummodo mouerent, ab intentione Christi prorsus aliena.

4 I
Loc. cit.

Ca. 16.
To. 6.

D. Amb.
Li. 2. Luc.
Tom. 3.
Ioa. 11. 24.
I.
Duo sunt miraculorum genera.

Secunda ratio, ob quam Christus ei talia tenuit miracula, hæc est (ut D. Thom.) quia erant sine fructu. Christo nequaquam conuenit facere miracula instructiuosa. D. Augu- ingentio optime quadrat, conceptus ille, quem habet in libro *De uoluntate credendi.* Supponit primo, extra dubium esse, quod ad hominibus fidem persuadendam, nec illa fuerint miracula; cum enim sit fides de rebus supernaturalibus quas nec ipsa potest probare ratio, requiruntur probationes supernaturales, quæ sunt ipsa miracula. Hoc adeo verum est ut si ea ex se Christus miramine daret ab eo ipsa petere possent homines, & crederent, fidemque dictis adhiberent, & ipso ea non dante nemo eos iure redarguere valeat infidelitatis. Hoc enim ut regulam certissimam scripsit D. Ambr. in illud *Exurgens Maria* &c. *Morale est omnibus ut qui fidem extingunt fidem adseruant.* Quinimo & ipse Christus hoc ipsum asseruit: *Si opera non fecerim in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non habent.* Secundo disparat D. August. quod genus miraculorum fuerit conueniens, ut Christus patretur, ad fidem: quam de sua persona prædicabat, persuadendam: duo enim sunt genera miraculorum, unum eorum quæ intellectum rapiunt in admirationem: quale foret illud: solem sistere, caelum retrogradi, lunam ascendere, sidera descendere &c. Alterum eorum, quæ eo modo intellectum satiant, ut etiam moueant, & afficiant. & alliciant uoluntatem; quale foret illud, dare lumen cæco, esurientes pascere, tibi filium tuum desideratissimum ad vitam reuocare, desperationem tuam curare infirmitatem &c. Hæc quippe talia sunt, ut ex parte una sint mi-

rabilia, & ex altera, uilia: ex eo enim quod prodigia sint, conuincunt intellectum, & ex eo quod adferant utilitatem attrahunt uoluntatem.

Ad fidem hominibus persuadendam (ait D. Augustinus) priora minime congruebant, hęc quidem posteriora: Et hoc suadet ipsa ratio, fides enim non tantum dependet ab intellectu, quinimo & a uoluntate, ut declarat D. Thom. Sicut enim ea quæ fidem persuadent, euidenciam non præbent intellectui, ita necesse est, eum moueri a uoluntate ad credendum: proinde ut uerissimam habeo hæc D. August. propositionem. *Cæcæ non potest homo nolens, credere uero non nisi uolens.* Et ratione huius hæc quoque statuit propositionem. *Fides in credendum uoluntate consistit.*

Ob eandem rationem, dixit Apostolus ad credendum, necessario requiri, ut uoluntas alligetur, & captiuetur intellectum: & docent Theologice professores, ut fides firmus agat radices in intellectu, requiri piam affectionem uoluntatis. Ob hoc uidemus, neminem id credere, quod abhorret, nec facile eum esse hominem tibi persuadebis, quem oderis uiniamicum, aut quod apte loquatur, cui optas malum. Ad duo hæc consequenda, de necessitate requiruntur miracula: quæ comode sint mirabilia, ut sint pariter beneficia, quæ ex una parte suscipiant intellectum, & ex altera tuam alliciant uoluntatem.

Hoc liquido constat (inquit D. Aug.) si uenerit quidam asserens, se magna polletere potestate, & in eius probationem per aera uolites, unico halitu arbores eradicet, pugionis ista turres concutit fortissimas, fidem aliqualem eius adhibebis potestati: attamen non ob hoc ei afficeris, aut adhaerebis: At si tibi hoc monstraret, in eo quod te usque ad mortem infirmum, a medicis derelictum, iam supremo halitu expirantem, ipse propius accedens, solo contractu mortis faucibus eripere incolumem: Si eeco filio tuo lumen restitueret oculorum, quam animo sincero illi crederes? quam prompte illi tuum subireceris, ob tale miraculum intellectum, & ob beneficium uoluntatem? Illa miracula, conueniens erat, ut Christus ederet, & hæc illi prophætæ, ut ei propria adscripserunt. *Deum ipse ueniet, & saluabit uos: tunc aperientur oculi cæcorum, & auris surdorum patebunt, tunc saliet sicur cernis claudus, & lingua infantium erit discerua.* Signa de celo, & quæ superficialiter tantum ingerunt admirationem, referuntur (ut diximus) Antichristo faciendæ.

11.
Miracula necessaria ad fidem.
2. 2. q. 2. 4.
1. q. 2. 4.
D. Aug.
Lib. de ciuitate dei.
Lib. de praedestin. sancti.
2. Cor. 13.
2. 2. q. 4.

Addit

3 p. 4. 4. rationem illi propriam. Manifestum est, media debere sibi proportionari. Christus intendebat persuadere, quod ipse esset Deus, & veniret, ut salutem homini corporis & animæ daret integerrimam. *Non misit Deus filium suum, ut iudicet mundum, sed ut saluetur mundus per ipsum.* Ea igitur miracula facere expediebat, quæ testarentur eum esse corporis & animæ saluatorem: & ista daret signa corpori, & animæ salutaria, qualia erant, quæ faciebat, tam perfectam dans sanitatem, quæ alterum doctum dimisit, ut dice e potuerit: *Totum hominem sanum feci.* Talem dedit sanitatem quoque paralytico, quem autem eum baiuli posuerant, ut eum primum in anima sanauerit, dum ait: *Remittatur tibi peccata tua:* deinde in corpore. *Surge & ambula.* Talem etiam ad piscinam, ubi corpore sanato, declarauit animam quoque saluam, dum ait: *Ecce sanus factus es, jam noli peccare.* Vnde D. Chrysostom. hanc communem elicit doctrinam, quod quantis Christus corporis, in eum etiam animæ attulerit salutem. Hoc autem est, ut arbitror, quod Deu per prophetam Abacuc est locutus, quando multis à propheta precibus instans et rogatus tandem ei respondet, & filium suum mittendum re promittit, *Apparebit in finem,* quod idem significat, ut superius diximus, quod, *Apparebit in bonum.* Legunt Septuaginta. *Apparebit non in vacuum.* Quasi dicat, *Apparebit,* & ut sol lucidissimus mundo orietur, autamen non in vacuum nec ut opera faciat leuissima, & fructu vacua, sed quidquid est futurus, erit in bonum. Hic cæcos illuminabit, ibi leprosos mundabit, hodie demones eieciet, eras mortuos suscitabit &c. Quibus omnis populus in eius affectum, a noxam ac sequelam adeo frequens trahebatur, ut ipsi inimici blasphemones eructarent *Totus mundus post eum abiit.* Si diuinitus eum sic, omnes credunt in eum.

¶ 43 Si illa, quæ petebant signa Christus faceret, nedum illos moueret, ut eum sequerentur, quin potius in malitia sua manerent pertinaces. Vnde ait Deus ad gradum altiore attollere Pharaonem, regem potentissimum creauit; at ille clartus tanta maiestate ac potentia in superbiam, Deo recalcitrauit inobediens: quocirca permisit Deus, ut in suæ malitiæ poenam, in sua dicitie & rebellione obduraretur: quod causa fuit sæpe numero hæc verba repetendi: *Ego indurabo cor Pharaonis.* Nodum sapient hæc verba Gordianum. Horum autem do primam enodationem: sicut enim puer refractarius, natus ad om-

ne facinus per ipsa flagra magis obdurefcit, & castigatus a riori in præcepto em odio incandescit: Ita Pharaos flagris & plagis à Deo sibi immisissis obdurabatur magis ac magis. Ad hoc patrat miracula, ut Pharaone obdurefcente, verbera forent ac supplicia, quibus ille grauius irritabatur, & seuior in Deum Deique populum insurgerebatur persecutor. Hoc dixit D. Aug. *Deum non tantum sua patientia, sed & potentia, id est potenti merito, plagis & flagella Pharaonem obdurasse.* Sicut & diabolus, quo manifestus Dei videt potentiam, eo contra Deum furit arrogantior. *Superbia eorum qui te oderunt, ascendit semper.* Vt notat Cornelius contra Calvinum, id est, *O quæ signa contra illos! Vnum, aqua conuertitur in sanguinem, alterum, producantur ranæ, muscæ, locustæ, cyniphes grando tenebræ, mors pri nogenitorum, quibus sumit sunt in omnibus bonis, in fructibus agræ, in animalibus, in filijs primogenitis, in auro & argento. In corporibus per uicera. In omnibus sensibus, in visu per tenebras & spectra, in auditu per voces, echo, & tonitrua, in gustu per sitim, & potum sanguinis, in odoratu per terrorem aquarum corruptarum, & ranarum, in tactu per dolorem ulcerum, in phantasia & mente per macorem & timorem & terrores.* Omnia illa signa, omnipotentis Dei clarissima testimonia, illis fuerunt occasio maioris obstinationis, & peccati grauioris. Isti Christus ea, quæ requirebant miracula patrat, illis magis indurarentur, & nedum ei populus adhæret, quin potius ab eo discederet fugitiuus: sicut dum descendit Deus de celo daturus legem, quod & fecit, tonitru, radius igneis, fulgetris terribilis, quibus adeo terrebantur, & discubant, ut nec eum loquentem sustinerent. *Quales, quæso te, forent hi, si ignem de celo, ut alter Elias in terram deduceret, qui illos consumeret quinquaginta nos? Aut fulgura & tonitrua excitaret horrenda, cum Samuele, quibus omnes collapsi conuulserentur?*

Inter Christi miracula, hoc cæteris præfulsit, quod tres narrant Euangelistæ quod hominem liberarit integra demonum possessum legione, cuius numerus ascendit, ad sex milia, sexcentos, sexaginta sex, quibus miser ille torquabatur, catenas, conpedes, quælibet vincula diffringens, vnde eum omnes timebant, fugiebant, nec quisquam etiam fortissimus eum poterat domare, montes & speluncas incolebat, ubi Iudæi communiter sua effodiebant monumenta. Transiit per illas partes Saluator, vidit illum infelix ille, festinus occurrit, misericordiam, &

D. Aug. Lib. 5 contra Iulian. 6. 3. Ioan. 7. Pf. 73. 23. in Exod. p. 363. Exod. 19. 4. Reg. 1.

D. Matt. 8. D. Marc. 5. D. Luc. 8.

auxilium Christi deprecatur. Demones Christi praesentientes potestatem, exposcunt: quod si eos de corpore miseri huius eliminaret extores, illis ad minus concedat ingressum in porcos ibidem pascentes ad duo millia. Permisit illis hoc Christus quo ostendit (teste D. Aug.) hoc esse proprium diabolo habitaculum; nimirum porcū immundum, si hæc obentā licentiā tota demonū egressa legio infernalis intravit in porcos, & in instanti totus rapitur, grex, quasi turbine aclus violento in præceps, & in arti immergitur periturus. Multa hic latent sacramenta, quæ modo tempus non permittit declarare. Cunctus huius regionis populus illo modo miraculo perterritus, Christi agnovit potentiam: arcamen ad eum suos mittunt oratores, qui dicerent: personam tuam reueremur, agnoscimus, & omni cultu dignissimam iudicamus, quam tanta venerabilem reddit potestas: Verum enim vero, hæc nobis concede gratiam, ut regionibus nostris excedas: illis enim non indigemus qui talia edant miracula, tanto Iominorum dispendio, quale fuerat illud porcorum, quos demones aquis demerferant. Nota vero, anim alia illa non fuisse Iudæis propria, sed Gentilibus, qui inter eos mixtim versabantur: sed veriti sunt, quod qui tale patrauerat signum, in damnatum Gentilium, posset & aliud facere, quod illis quoque foret nocumento & damno, quocirca libellum supplicem Christo offerunt, felix abeat, & valeat, qui illos tanto timore perculfos constringebat. Quid porro facerent, si fulgura, si tonitrua, si turbines, si ignes exciteret, quæ eos & consternerent, & occiderent plurimos? Hæc miserrima fors nostra, ea petere, quæ nobis minus expediunt: Illud nobis Deus concedit, quod maxime est de salute nostra, & desideris nostris satisfacit, nihilominus ea nos petimus, quæ nobis maxime sunt obfutura: Hæc eius est misericordia, ea nobis denegare.

§. 14. *Petit mundus signum in aere, cuius vires sunt sicut tauri, Christi vero sicut unicornis.*

44 *Signa de cælo petunt à Christo in suæ potentis ostensionem, signa quæ sonitum edant quæ tumultum excitent, absque vilo fructu, & sine alio affectu quam quod admirationem adducant. Quis eorum esset animus, quæ voluntas probè nouerat Christus, dum illis ait: Vos*

de mundo hoc estis: ego autem non sum de hoc mundo. Innatum est huic mundo, nec habere, nec velle signa in potestatis ostensionem, quæ Similitudinibus sint in beneficium pauperum vel infirmorum, do. sed non nisi tantum illa, quæ tumultum cient, & fragorem edunt, & in illis conquelescunt, cum tamen sit nemo, qui ex his aliquid sibi capiat emolumentum. Princeps moritur, succedit ei hæres filius magno fastu, magna iactantia superbus, ad suæ vero celsitudinis ostensionem, pectoris magnanimi, & potentis ac diuini. tum iactantiam quæ paternā successione illi adueniunt, quæ non instruit, laruatorum ludos, choræ, arundinum luctas, torneamenta taurorum. Ad hæc autem & qualis ornatus: quot equi! quis equorum diues apparatus? quæ phalæx? quis tantus campanularum? qui ignes? quæ faces? O quam hæc sunt præclaræ! Sed quis eorum finis aut fructus? Mirabilia in aere, quis eorum tandem exitus? Nullum ex his fructum percipies oriri, nec patris solutionem debitorum, nec pia adimplet legata, quæ filio testamento conscripsit, nec vitam pro anima eius missam curat celebrari, nec xenodochium fouetur, nec redimitur captiuus, nec vidua alitur, quin potius mercator mille effudit querelas, quod ei nec serica, nec panni soluantur ablati ex officina: factor conuenitur, quod sibi manuum suarum labores non compensentur, operarii, quod sibi merces debita iniuste defraudetur; Ecclesiæ procurator, quod sibi sepultura jura denegentur, sacrista Conuentus, quod elemofynas paucorum sacerdotum liquat obtinere, quæ sibi sunt commendata. O ter insaufulum mundum! o Babyloniam confusionis!

Contuere, quæ so te primos illos Babylonis incolæ, qui eius jecere fundamenta, quid illis intendunt, nisi suam iactare potentiam, quæ toto mundo ut gens potentissima, ditissima populus habeantur. *Venite celebremus nomen Gen. 2. 11. nostrum.* Ad hoc autem, quid agunt? opera in aere. *Edificamus turrin cuius cacumen pertingat In 1. 14. ad cælum.* Et re ipsa cæperunt immensis laboribus Isr. & expensis erigere turrin, eamque in cælum teste D. Hier. ex Eusebio, ad quatuor millia pedum altitudinem eleuarunt. O quantus in ea apparatus, quot impense in aere! *Vsq; ad cælum.* Hoc ut rem magni momenti celebrabant: Erat autem hoc opus, ut sibi persuadebant potentis suæ præco, fortitudinis animi testis publicus, & tubicem diuinitatum: hoc enim est quod agit mundus, opera, quæ diuitias consumant,